

Inauguració de l'Ambulatori de la plaça d'Espanya (1970)

CRÀ'NICA SOCIAL. El dilluns 16 de març de 1970 arribava la modernitat per a l'atenció primària del Bages. La posada en marxa de l'Ambulatori de la plaça d'Espanya, amb capacitat per atendre de manera centralitzada tots els beneficiaris de la comarca, no només suposava un salt qualitatiu en matèria de salut, sinó també una elegant aportació al paisatge urbà de la plaça.

Foto: Antoni Quintana

La implantació de l'assistència bàsica a Manresa té com a punt de partida la creació del "Seguro Obligatorio de Enfermedad" (1944), per part de l'"Instituto Nacional de Previsión" (INP). A partir de 1963, el desplegament de la Seguretat Social va posar les bases d'un model unitari i integrat de protecció social, basat en la cotització dels treballadors i el finançament públic, tot i que en aquells primers anys el sistema distava molt de ser equitatiu.

Aquests canvis van suposar per a la ciutat la proliferació de consultoris i ambulatoris destinats a atendre tant usuaris manresans com de les altres localitats del Bages, la majoria de les quals no disposaven de centres ni de professionals de salut més enllà dels metges de poble. Les noves instal·lacions van permetre unificar serveis i substituir els ambulatoris fins llavors existents als carrers Barcelona, Carrió i Sant Tomàs. L'edifici, amb una planta lleugerament còncava adaptada al traçat de l'espai públic, va contribuir a ordenar la part posterior de la plaça, que en aquells anys estava en plena transformació. En el moment de la inauguració, estaven a punt de finalitzar les obres d'ampliació de l'institut Lluís de Peguera, i feia pocs mesos que s'havia estrenat l'actual edifici de la Policia Nacional, concebut com a comissaria i quarter de la policia armada. Ben a la vora, en la confluència entre la travessera de la plaça d'Espanya i el carrer de Sant Josep, començava a prendre forma el nou "apeadero" dels Ferrocarrils Catalans.

Els grans finestrals orientats de cara al sud, a més de marcar el ritme de la façana, també definien l'espai interior, de manera que cadascuna de les dependències pogués disposar de llum natural. Amb una superfície de 858 metres quadrats, el flamant centre aplegava totes les especialitats sanitàries distribuïdes en 4 plantes, a més d'uns baixos que acollien oficines i la seu comarcal de l'INP, i d'un semisoterrani de magatzem i serveis. El cost total de construcció, sufragat íntegrament per l'estat, va ser de més de 35 milions de pessetes. La innovació es feia extensiva també als aparells que dotaven l'edifici i les consultes, inclosos els dos ascensors automàtics, amb aforament per a 15 persones, tot un rècord a l'època.